

akkurat det Samme, som det paafølgende Mini-
 nisterium og det nuværende Ministerium
 have oplevet, nemlig Folkethingets Dom; det
 er Folkethinget, der vil dømme et Ministerium
 forud, og det er Folkethinget, der vil gjennem
 sine Handlinger indvirke bestemmende ikke
 alene paa, hvem der ikke skal være Minister,
 men ogsaa paa, hvem der skal være det. Det
 var Kampen, vi den Gang stode lige over-
 for, og det er den Kamp, som har fortsat
 sig. Jeg er nu af den Overbevisning, at
 saalænge Folkethinget ledes af den Anskuelse,
 er det rigtigt for enhver Regjering ikke at
 bryde sig derom, men kæmpe mod denne
 urigtige Doktrin, fordi den efter min Opfat-
 telse fører os dybere og dybere ned mod en
 Afgrund. Jeg erkjender imidlertid ogsaa, at
 Forholdene nu ere stillede saaledes paa Spid-
 sen, at det er i højeste Grad ønskeligt fra
 alle Sider at komme ud af den nuværende
 Tilstand, at komme ud af det nuværende Ufø-
 re, og at komme bort fra den Tilstand, hvor det
 er utvivlsomt, at vi staa overfor andre For-
 udsetninger end dem, der vare Grundlovens
 oprindelige. Naar Folkethinget ikke vil gjen-
 optage Arbeidet, ser jeg imidlertid ikke, at
 der er nogen anden Vej, der kan føre os ud
 af det, end den, at gaa bort fra disse Talens
 mange Ord og gaa til Handling, nemlig til,
 at vi faae det Spørgsmaal bragt ind for den
 kompetente Domsstol: Er den Tilstand, hvori
 vi nu leve, og som er udenfor Grundloven,
 et Brud paa Grundloven eller ikke? Er den
 et Brud paa Grundloven, er der ingen
 Tvivl om, at Rigsretten vil erklære Mini-
 strene for skyldige, og da ville vi være førte
 ind paa en anden og bedre Vej. Men dette
 at tale op ad Bægge og ned ad Stolper
 nytter ikke Noget. Derimod at bringe Sæ-
 gen til Afgjørelse er det, som det kommer
 an paa, og det ærede Folkething har sandelig,
 naar det ikke vil gjenoptage Arbeidet, som er
 den bedste Maade at ordne det paa, ikke an-
 den Vej til at bringe os ud af Stedet end
 at gaa til Rigsretten. Dersom de Herrer
 ville gjenoptage det saalige Arbeide, dersom
 de ville ved dygtigt Arbeide faae Lovgiv-
 ningsværket fremmet, vil Folkethinget selvs-
 følgelig siebliffelig gjenvinde den moralste
 Sindslydelse, som vi virkelig Alle sammen ønske,
 det maa faae. Men andre Veie end de
 nævnte gives sandelig ikke.

Klein: Der er to Ting, jeg er fuld-
 stændig enig i med det ærede Medlem fra
 Helsingør (Thomsen). Den ene Ting be-
 høver jeg ikke nærmere at komme ind paa,
 det er Udtalelsen om, at det var høist ønske-
 ligt, at vi kom ud af Uføret; det er, om jeg
 saa maa sige, mit Alpha og Omega (Thom-

sen: Mit ogsaa!) Den anden Ting, jeg
 er enig med ham i, er, at den bedste Maade
 at komme ud af Uføret vilde være, at Folke-
 thinget gjenoptog Arbeidet. Det er ikke noget
 Nyt for mig at sige dette. Det griber jeg
 enhver Leilighed til at sige. De to Ting er
 jeg enig med det ærede Medlem i. Derimod
 er jeg ikke saa enig med ham, naar han
 mente, at hvis man ikke vilde vælge den an-
 befalede Fremgangsmaade, var der ingen anden
 Vej at gaa, end at søge en Afgjørelse ved
 Rigsretten. Jeg gjen tager det stadigt for
 ikke at blive misforstaaet, at jeg hverken an-
 befaler eller fraraader at gaa til Rigsretten.
 Jeg kan ingen af Delene, men jeg kan ikke
 andet end udtale, at jeg meget godt kan for-
 staa, at der for Mænd, som have den Pligt
 navnlig at tage Hensyn af politisk Natur, kan
 være meget at overveie, inden man bestemmer
 sig til at gjøre et saadant Skridt som at
 reise en Rigsretssag. Jeg tror ikke det er
 rigtigt uden videre at rasjonere saaledes:
 Enten bliver vedkommende Minister dømt,
 eller ogsaa bliver han frifunden, og i begge
 Tilfælde faae vi Klarhed over Situationen.
 Det er mig nemlig for det Første ikke ganske
 klart, at vi faae Klarhed i den Forstand, at
 Striden dermed er afgjort. Paa den anden
 Side er det mig heller ikke klart, at en saa-
 dan Klarhed i ethvert Tilfælde vilde være
 Noget, der kunde anses for at være et utvivlsomt
 Gode. Denne Sag er imidlertid af en
 saa delikat Natur, at jeg ikke ønsker at ud-
 tale mig nærmere derom. Jeg henstiller
 kun dette til nærmere Overveielse for de
 Mange, ikke blot i denne Sal, men ogsaa
 udenfor den, som mene, at man har en saa
 nem og klar Maade til at komme ud af det
 Hele paa, nemlig ved at faae en Domsstols
 Afgjørelse. Jeg tror, der er Meget, som for-
 tjener Overveielse, uden at det derfor paa
 nogen Maade er min Mening at udtale mig
 imod at gaa til Rigsretten. Der er en tredje
 Ting, hvori jeg er enig med det ærede Med-
 lem fra Helsingør; det er mig hjært at for-
 dybe mig i Erindringer fra den Tid, fra
 Fortiden, da vi sad Side om Side med hin-
 anden. Jeg er enig med ham i, at der var
 en Tid, da vi ikke kunde glæde os ved at
 møde megen Tillid eller Venlighed fra Folke-
 thingets Side. Fremdeles er jeg enig med
 ham i, at vi vare enige om, at dette ikke
 burde udvøse nogen Sindslydelse paa, at vi jo
 gif den Vej, som vi ansaa for vor Pligt at
 følge, og det gjorde vi ogsaa, vi lode os ikke
 affrætte af den Modstand, vi mødte. Altsaa
 mener jeg, det er politiske Mænds Pligt, i
 hvilken Stilling de end ere, som Ministre eller
 Rigsdagsmænd eller paa anden Maade som
 aktive Politikere, ikke at bryde sig om at faae